

Nu har de kommit hem till Sverige, våra första barn från vårt nya adoptionsland Ungern. Det blev ett par tvillingpojkar, Bence och Mate, sju år gamla, som nu bor i Blekinge.

Våra första Ungernbarn

Catharina och Robin bor i ett hus på landet utanför Karlskrona. Catharina är förskollärare och har jobbat med barn i cirka 15 år. Robin är i grunden marinofficer men har omskolat sig till sjuksköterska.

– Vi har längtat efter barn i många år och gått igenom IVF-behandlingar. Vi förlorade ett barn i vecka 18 i december 2008, och därefter tog det ett år innan vi kände att vi var redo för att köra igång en adoptionsprocess. Vi behövde bearbeta sorgen innan vi var redo att gå vidare. Vi kände att vi längtade så efter att få bli en familj, och detta var ett väldigt bra sätt att bli föräldrar på, säger Catharina.

Vad fick er att välja att adoptera från just Ungen?

– Från början stod vi uppsatta på kö i

Colombia, men där blev kötiden längre och med tanke på våra åldrar visste vi inte om vi skulle hinna få barn innan vårt medgivande gick ut eller om vi skulle få ett nytt medgivande. Det var mycket oro när vi gick och tänkte på att vi kanske inte skulle få bli föräldrar på grund av det.

– Men så en dag öppnades en ny dörr när FFIA ringde och frågade om vi ville bli pilotfamilj till Ungern, och då blev vi förstås väldigt glada. Att Ungern ligger mycket närmare Sverige såg vi som en fördel, eftersom vi så småningom kanske åker tillbaka med killarna till deras ursprungsland.

Har ni fått vänta länge på barnbesked?

– Från att vi hade pappren klara i Ung-

ern i slutet på november 2012 väntade vi i elva månader, då vi äntligen fick det efterlängtrade telefonsamtalet.

Hur mycket information fick ni om barnen? Har de några särskilda behov - förutom att de är lite äldre?

– Vi fick ganska mycket information, det fanns både ett läkar- och psykologutlåtande. Barnen har bott i fosterhem sedan de var tre år. Vi har också fått reda på ganska mycket om deras livshistoria, men den väljer vi att inte dela med oss av. Detta av respekt för våra söner, de får själva bestämma om de vill berätta när de blir äldre. Båda killarna är fullt friska och har inga särskilda behov.

HUR VAR DET att träffas första gången?

– Det var riktigt pirrigt i magen när vi åkte bil till huset där de bodde. Vi gick in i vardagsrummet och där satt de uppkrupna tillsammans i en fätölj. De var så fina, men det kändes väldigt överkligt och stort att ta in att de var våra barn. I början var de lite blyga, men det lossnade efter en liten stund. Vi gav dem varsin presentask med två leksaksbilar var och några chokladguldpengar.

– Efter en stund tog de oss i handen och ledde ut oss till köket där det serverades fika. Vi hade köpt med oss kex i form av olika djur vilket blev ett naturligt samtalsämne. De berättade vad djuren hette på ungerska och vi berättade vad de hette på svenska.

Ni fick ju stanna en hel månad i Ungern – hur bodde ni?

– Första fyra dagarna, när vi inte hade barnen hos oss, bodde vi i Tapolca i en lägenhet. På fjärde dagen när vi träffade pojkarna var vi först i väg på en utflykt och sedan åkte vi hem till fosterfamiljen. Där packades deras saker ner och sen följde de med oss.

– Efter en natt i Tapolca körde vi till Budapest. Där bodde vi i en lägenhet vid

På Zoo i Budapest

Blaħa Luiza-torget. Därifrån kunde vi lätt ta oss till tunnelbana och spårvagn, vilket vi åkte nästan varje dag när vi upptäckte Budapest ihop och lärde känna varandra.

Även om familjen bodde i en fräsch lägenhet kan de inte rekommendera andra familjer att bo i det området. Det var inte den lugnaste delen av Budapest, men som tur var så var barnen inte så lattvackta.

Hur fungerade processen?

– Den fungerade på det stora hela bra. Människorna vi mötte från de olika myndigheterna var alla mycket trevliga och lätta att ha och göra med. Vi hade väl förväntat oss att pojkarna skulle vara lite mera förbereda på adoptionen. De blev adoptionsbara i september och vi fick barnbesked en månad senare så det gick väldigt fort för dem. I början trodde killarna att de skulle ut med oss på ett stort ”äventyr”. Förklaringen till detta var att de hade haft något fall där adoptivföräldrarna ångrat sig och beslutat sig för att inte adoptera.

CATHARINA OCH ROBIN KOM till Ungen en söndag och träffade myndigheterna i Vezprem både på måndagen och på fredagen första veckan. I Budapest fick de besök av psykologen cirka en gång per vecka vilket de tyckte var guld vart. Det kändes skönt att få prata av sig och få svar på frågor och tankar. De hade hjälp av sin kontaktperson under hela processen och tyckte att hon verkligen var proffsig och trevlig.

– Vi tog också chansen att med vår kontaktpersons hjälp förklara att vi hade längtat länge efter att få bli en familj och att de var de allra finaste pojkarna vi kunde ha fått och att vi var så glada att de var våra barn nu.

Sista veckan i Ungern åkte familjen tillbaka till Vezsprem för att ordna med de slutgiltiga pappren och ansöka om pass till pojkarna. Därefter blev det två besök på passformedlingen i Budapest och ett besök för att få ett intyg att adoptionen genomförts med stöd av Haagkonventionen.

Hur har det gått med barnens anknytning till er?

– Anknytningen har fungerat bra med båda pojkarna. Till att börja med var det bara mig som de valde att kramas och

mysa med. Men eftersom vi vet att beröring är en väldigt viktig del för anknytningen så gav vi barnen mycket massage och då var det okej med oss båda, säger Catharina.

Ibland under de sista veckorna i Ungern låg också Catharina emellan barnen i deras sang tills de hade somnat, då somnade de på fem minuter, vilket också måste vara ett tecken på att de började bli trygga.

En av pojkarna reagerade genom att vara utåtagerande, så det var en väldigt intensiv period i Budapest, särskilt de första tre veckorna. Psykologen berättade att det är en väldigt vanlig reaktion, vilket i alla fall var skönt att höra, även om det var lika tufft ändå.

... de var så fina, men det kändes väldigt overkligt och stort att ta in att de var våra barn. ...

– I den situationen saknade vi att vi inte hade orden för att kunna förklara. Vi lärde oss några fraser på ungerska som

vi använde i det här sammanhanget. ”Vad du än gör så kommer jag alltid alaska dig”, ”Du är inte dum, men det du gjorde var inte bra”.

– På kvällarna somnade vi nästan vid samma tid som barnen, vi var väldigt trötta första tiden, det gick åt väldigt mycket energi. Vi kände inte att en av oss kunde vara själv med barnen heller, för det uppstod situationer så fort den ena duschade eller var på toaletten.

Det var ganska frustrerande särskilt för Catharina, som ändå jobbat med barn i så många ar. De tappade båda två flera kilon första tiden i Budapest.

– Annars tyckte varken vi eller pojkarna (berättade de för psykologen) att språket var något hinder. Vi lärde oss av varandra. Dessutom hade vi med en lista med viktiga fraser och använde oss också av google translate. Vi var också noga med att ha

samma rutiner varje dag, då det ger barnen trygghet att veta vad som ska hända. Vi delade upp oss och gjorde saker med ett barn var. När vi hade dem en i taget hade de inte konkurrensen sinsemellan, vilket gjorde att de var mycket lugnare.

Hur har det gått hittills här hemma?

– Efter att vi nu varit hemma med barnen i cirka sex veckor tycker vi att börjar bli en familj. Nu går det lika bra med mamma som med pappa, när man ska mysa. De kallar oss också för mamma och pappa nu, fortfarande lite varvat med våra namn. De ungerska orden för mamma och pappa använder de inte längre.

Utbrott förekommer fortfarande men Catharina tror att aggressionerna kommer att försvinna mer och mer när de lär sig språket battare.

– Barnen har träffat släkten och det har fungerat väldigt bra. De ar väldigt sociala och tycker om när vi träffar andra barn. När vi har haft vänner med barn hemma har de varit i gång och lekt med de andra barnen nästan på direkten.

OM CIRKA EN MÅNAD SKA Bence och Mate börja i förskolan eftersom föräldrarna känner att pojkarna har behov av att träffa andra barn. Då börjar de gå 15 timmar per vecka i en grupp med barn födda -07, i en förskola med sprakprofil. Det är tänkt att de ska börja förskoleklass i augusti och börja första klass nästa år, så att de lär sig språket innan.

